

Chiron Lark
Randevú fekete Audiban

Zihálva vette a levegőt. A derengő homályban Kálíka – becsületes nevén Kiss Klára –, rémülten kilesett a boxból, de nem látott senkit. Visszaült a szalmával teleszórt földre, miközben szíve hevesen dobogott.

Az istálló, melyet a nő a búvóhelyéül választott, csak kétszáz méterre volt a kerítéstől és a sírkövektől. A lovak kint maradhattak a mezőn, vagy elvihették őket máshová, szerencsére, mert Kálíka félt tőlük és minden más patás állattól, beleértve az ördögöt is.

A nő dermedten kuporgott a sarokban. Nem elég, hogy főnöke, az Újgarázda, – ahogy a dolgozók becézték –, nem küldte érte a rozzant Volgáját, ráadásul a tüntetés miatt el kellett indulnia gyalog!

„Bezzeg, mikor Aurél garázdálkodni akar, akkor van autó! Pedig most kellene! Ne bízz a férfiakban, mondta Anyám, és milyen igaza volt! Ha szükségem van valamelyikre, mindig cserbenhagynak!”

Hirtelen kivágódott az ajtó. A levegő betódult a faépületbe, magával hozva a rohadt emberi hús szagát és a csoszogó, cuppogó hangokat.

– Kálíka! – hallatszott az ismerősnek tűnő hörgés.

Mégis észrevette őt, a nélkülözhetetlen, bombázó nőt. Legalábbis Sápsepesy Aurél titkárnoje ezt hitte magáról.

– Kálíka, tudom, hogy itt vagy. Gyere elő, szerelmem!

Klára nagy szemeket meresztett. „Nem lehet, hogy Kanos Sanyi is...” A csoszogás egyre közelebbinek tűnt.

– Gyere elő, drágaságom! Olyan rég nem láttalak.

Kanos Sanyi, azaz a szebb napokat is megélt Kannás Sándor, ha éppen nem dolgozott, potenciális női áldozatokra „vadászott”. Csillapíthatatlan vágya miatt partnerei nem sokáig bírták mellette a kiképzést. Ám Sanyi nem keseredett el. Mindig akadt Simagöröngyösön egy-két magányos asszony. Sokszor kerülgette a titkárnojt is, mígnem az egyszer engedett. No, nem azért, mert a zezugos fogú Kannás annyira tetszett volna neki, hanem mert csőtörés volt Kálíka lakásában. Sanyi, akit víz- és fűtésszerelőként alkalmaztak az ÚB Zrt-nél, ingyen kicserélte az egész elöregedett vízvezetékét – ami egyébként kész vagyont ért volna –, némi kedvességért cserébe. Csakhogy Kannás telhetetlen volt. Kálíka megelégedte a dolgot, és a spájzban található, tetemes arzénmennyiséget tartalmazó hangyairtóval szépen lassan megmérgezte Kanost. Halálhírére több falubeli özvegy is mély depresszióba esett.

– Már látlak, mézes bödönöm! – hörgött Sanyi.

Klára riadtan nézett körbe. Valami nagyobb szűrő-vágó szerszámot keresett, de a kicsi patakparán kívül semmit nem talált. Remegő kezekkel magához vette az eszközt, és visszakuporodott a sarokba.

– Hát itt vagy édesem!

Kálíka felemelte tekintetét, bár ne tette volna. A látvány örökre az emlékezetébe égett. Tényleg Sanyi volt az, aki alaposan megváltozott. Feje búbján csak néhány hajtincs árválkodott, koponyáján lötyögött a zöldes-sárgás színű bőr. Arcának jobb oldali fele kicsit jobban megfolyt, mint a másik, ezért a szeme az orra hegyével került egy vonalba. Szája pedig hatvanfokos szöveget zárt be az állával. Testén a ruha teljesen lerongyolódott, s ütemesen hullámozott az alatta táplálkozó kukacok százaitól. Cipőjének felsőrésze elvált a talpától, s mint egyfajta nyelvként kikandikált belőle a zöldkormú, csontos lábujja. És a szaga, a mindent átható, orrfacsaró hullaszag, mely felhőként körülengte, beleértve a zümmögő legyeket.

– Szerelmem, milyen csendes, kis helyet találtál. Itt ismét zavartalanul egymáséi lehetünk – hörgött Kannás, s közben hólyagos nyelvvel körbenyalta ajkát, legalábbis nyalta volna, ha az, megadva magát a gravitációnak, nem zuhant volna le.

Kálíka hatalmasan sikoltott, s rémületét fokozta, hogy Sanyi megindult feléje. A nő felállt, hátát a falnak támasztotta, és reszketve maga elé emelte a patakaparót.

Hirtelen megremegett az épület, és hangos robbanással beszáguldott valami az istállóba. A nő a porfelhőtől először semmit sem látott. Mikor kezdett leülepedni a por, egy autó sziluetdje bontakozott ki a homályban. A sofőr kiszállt, és Kálíka felé támolygott. A nő továbbra is elszántan maga elé tartotta a vakaró eszközt, melynek hegyén, egy kisebb szőrszálon, némi száraz lótrágya lifegett. Ahogy az ismeretlen közelebb ért, Kálíka majdnem lélegezni is elfelejtett. A vakítóan kék szemű, barna, hosszú hajú férfi álmai hercegévé lépett elő.

– Maga Kiss Klára?

– I...igen.

– Jöjjön, kiviszem innen!

Az idegen megragadta az ámuló Kálíkat, az autóig vonszolta, majd betuszkolta őt az anyósülésre.

De hova tűnt Sanyi? Amikor a kocsí becsapódott, a faistálló oldalfalával együtt elsodorta Kannást, aki gerinctörést szenvedve immáron másodsor, de végérvényesen kilehelte lelkét.

Az ismeretlen férfi beindította fekete Audiját, és kitolatott a romos épületből.

Magányos, kacskaringós erdei utakon zötykölődött a fekete Audi. Utasai nem merték megkockáztatni, hogy a műúton menjenek, mert a katonaság felállította az útzárat, és senkit nem engedtek ki a faluból. Szerencsére a rossz szervezés miatt az erdő elkerülte a figyelmüket. Ahogy egyre jobban maguk mögött hagyták Simagöröngyös véráztatta utcáit, Kálíka megnyugodott. Gyengéden végigsimított a kocsí karfáján. A felkelő Nap fényében megmentője arcát mustrálta.

– Hogyan talált rám?

– Valami pappal beszéltem útközben. Ő mondta, hogy látta magát beszaladni az istállóba, meg hogy egy élőhalott is követte. Odafele menet össze is akadtam néhány ilyen döggel. Beléjük kellett eresztenem az összes tárat, mire kifeküdtek. Amikor az faistállóhoz értem, a zombi éppen Ön felé tartott. Így nem maradt más választásom. A többit már tudja.

Egyszer csak megálltak. Az idegen gyorsan elővett egy bilincset, és a nőt az ajtó feletti fogantyúhoz bilincselte.

– Mi... mit csinál?

– Megnézem, nem harapta-e meg az a dög. Nem szeretném, ha átválna és megtámadná a főnökömet.

– A főnökét?

– Igen, Szergej Nyikolajevicset. Úgy tudom, ismerik egymást.

Kálíkan a jeges rémület lett úrrá.

– A maga neve Ludmilla Primadonszkaja, a KGB volt könyvelője, nemde? Mit gondolt, hogy csak úgy leléphet, és Nyikolajevics elvtárs sosem talál magára? Csak azért vittem vásárra a bőrömet, mert Ön, Primadonszkaja elvtársnő, élve sokat ér. A maga apja sajnos idő előtt meghalt, kétszer is. Ha az az átkozott műhold nem zuhan le, még ma is keresnénk Önt. Majd Szergejnek elmesélheti három óra múlva, hová tűnt az a néhány milliónyi rubel. Budapesten várja magácskát egy hotelben.

Az ügynök módszeresen motozta a nőt.

– Nem beszélhetnék meg? Van elég pénzem, és adhatnék magának mást is – mondta Kálíka. Megemelte mellkasát, és elővette a legcsábosabb nézését.

– Nyilkolajevics elvtárs közölte, hogy Ön egy minden hájjal megkent perszóna – szólt a férfi, éppen az elvtársnő úszógumijait tapogatva –, ezért küldtek engem. Most pedig egy szót se, míg telefonálok, nem szeretnék kárpitot pucolni – ült vissza a helyére az ügynök. Elővette a mobilját, miközben Kálika torkához szorította a vadászkését, és tárcsázott: – Halló, Kék Osztriga Bár? Asztalt szeretnék foglaltatni este nyolcra, egy főre...